

עפ"ת 40435/02/14 - דן ספיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 40435-02-14 ספיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 61-250/2011

בפני	כב' השופט ראובן שמיע
מבקש	דן ספיר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה, מיום 27.11.13 (כב' השופט יוסף ריבלין), בפ"ל 1482-10-11 אשר הרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות ובעבירה של נהיגה בזמן פסילה וכן בעבירה נוספות (במסגרת איחוד תיקים) של נהיגה בקלות ראש ונהיגה במהירות מופרזת.

הנאשם הודה במיוחס לו וביקש להימנע מהרשעה שעלולה להביא להפסקת התמחותו. שירות המבחן בשני תסקירים שערך המליץ להימנע מהרשעתו שתביא לפגיעה בעיסוקו. בית המשפט לא קיבל את המלצת שירות המבחן והחליט להרשיע את המבקש וגזר עליו את העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים, מאסר על תנאי של חודשיים למשך שנתיים, קנס בסך 2,000 ₪ ופסילת רישיון נהיגה על תנאי של שלושה חודשים למשך 3 שנים.

המבקש סיים את לימודי המשפטים באוניברסיטה העברית והחל ביום 1.9.2013 את התמחותו בפרקליטות מחוז תל אביב. עוד בטרם ניתן גזר דינו של המבקש, הוחלט על ידי וועדת ההתמחות הארצית שלא לאשר את תחילת התמחותו של המבקש וביום 14.11.2013 הודע למבקש על הפסקת התמחותו. ביום 19.12.13 נשלח למערער מסרון מלשכת עוה"ד לפיו דבר גזר הדין הובא בפני וועדת ההתמחות וכי המבקש יוכל להגיש בקשה לאישור ההתמחות רק בתום תקופת התנאי שהוטלה עליו בגזר הדין, היינו ביום 27.11.2015. לטענת המבקש, לאחר מתן גזר הדין, ביקש המבקש למצות את ההליכים מול לשכת עוה"ד לקבלת אישור לתחילת ההתמחות ופנה באמצעות בא כוחו ללשכת עוה"ד בכדי לקבל את יומו ולטעון בפני הוועדה מדוע יש לאשר את התמחותו אולם המבקש לא זומן בסופו של דבר לשימוע וההחלטה נותרה בעינה. לטענת המבקש לו ידע שהרשעתו וגזירת עונש מאסר על תנאי תפגע באופן כה חמור בעיסוקו, היה מערער במועד על פסק הדין. לטענת המבקש סיכויי הערעור טובים שכן שגה בית המשפט משלא קיבל את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו של המבקש. ביהמ"ש החליט להרשיעו לאור עברו התעבורתי של המבקש הכולל 13 עבירות תעבורה וציין כי עבירות תעבורה אינן נחשבות לעבירות שבצידן קלון. לטענת ב"כ המבקש, עברו הפלילי נקי ועברו התעבורתי אינו מכביד שכן המערער לא הורשע בעבר בעבירות בהן הורשע בפסק הדין. עוד נטען כי ביהמ"ש

קמא שגה משלא קבע כלל מתחם ענישה הולם.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענת המשיבה הנזק שנגרם למערער אינו משמעותי שכן לשכת עורכי הדין לא פסלה את המבקש מלהגיש בקשה אלא דחתה את המועד להגשת הבקשה בשנתיים. לטענת המשיבה היה על המבקש לצפות את תוצאות ההליכים מול לשכת עוה"ד, אשר החלו עוד בטרם ניתן גזר דין והיה עליו להגיש ערעור במועד. עוד נטען כי סיכויי הערעור נמוכים שכן העונש שהוטל מפליג לקולא בנסיבות העניין.

המבקש טען בתגובה כי לא הגיש את הערעור במועד שכן תוצאותיו החמורות של גזר הדין נודעו לו רק עם קבלת החלטת לשכת עורכי עוה"ד. לטענתו אמנם לא נמנעה ממנו לנצח האפשרות להתמחות אולם בנסיבות העניין גם דחייה כה ארוכה מהווה פגיעה חמורה בחופש העיסוק של המבקש. לטענת המבקש עם היוודע החלטת לשכת עוה"ד פנה המבקש לבית המשפט קמא, ביום 6.1.14 בבקשה לשנות את גזר הדין אולם בקשתו נדחתה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

לעניין ההבדל בין הארכת מועד בהליך הפלילי להליך האזרחי קבעה הפסיקה בבש"פ 7253/09 **אלמסט בן קס ממו נ' מדינת ישראל** (20.10.09):

"כידוע, סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מקנה לבית המשפט סמכות להאריך את המועד שנקבע בחוק להגשת ערעור. בניגוד להליך האזרחי, הארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי אינה תלויה בקיומו של "טעם מיוחד" (השוו, תקנה 528 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). עם זאת, אין בכך כדי לייתר את הדרישה למתן טעם לאיחור (ע"פ 2112/03 ברזילי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.8.03)). בהקשר זה נקבעו בפסיקה מספר שיקולים לאורם יש לבחון בקשות להארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי. כך, בין היתר, יש ליתן משקל למשך האיחור, למהות ההליך, לסיכויי הערעור ולשאלה האם היה הנאשם מיוצג במסגרת ההליך (ראו למשל, ב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 353 (1986))."

כאמור גזר דינו של המבקש ניתן ביום 27.11.13. הבקשה שבפני הוגשה ביום 19.2.2014. המדובר באיחור של כחודש וחצי בהגשת הבקשה, עיכוב שאיננו ארוך בנסיבות העניין. כמו כן, נחה דעתי כי נסיבות הבקשה מצדיקות מתן ארכה להגשת הודעת הערעור, וזאת לאור העובדה שהחלטת לשכת עוה"ד אשר ניתנה לאחר מתן פסק הדין, החמירה את תוצאתו של פסק הדין באופן משמעותי, אשר יש בו לגרום פגיעה משמעותית למבקש, בחור צעיר אשר מסלולו המקצועי יחסם למשך שנתיים בשל עונש התנאי, פגיעה אשר יתכן ולא עמדה לנגד עיניו של ביהמ"ש קמא בעת מתן גזר הדין. טעמים אלה מהווים "טעם ממשי המניח את הדעת" ומצדיק את קבלת הבקשה.

בשולי הדברים, (ותוך הסתייגות - שכן עמדת לשכת עוה"ד לא הובאה בפני במסגרת הליך זה) יאמר, כי עיון בבקשה ובנספחיה מלמד כי המבקש אכן פעל במלוא המרץ וללא שיהוי מול לשכת עוה"ד בכדי למצות את הליכי המשמעת אולם,

לא זכה לשימוע בפני וועדת ההתמחות אשר דחתה את בקשתו על הסף בשל עונש התנאי .

לאור האמור לעיל, הבקשה להארכת המועד מתקבלת.

ניתנה היום, י"ז אדר ב תשע"ד, 19 מרץ 2014, בהעדר
הצדדים.

ראובן שמיע, רשם